

## Richard Rohr Katolická identita

Většina z nás, kteří máme čtyřicítka za sebou, získala silný smysl pro katolickou identitu. Katolicismus tvořil celý náš svět, celkový způsob myšlení a cítění. Někdo řekl, že přestat být katolíkem je stejně málo snadné jako přestat být černý, hnědý, žlutý, rudý nebo bílý. To nelze změnit. „Svatá Matka Církev“ je stále naší matkou. Matky nemůžeme měnit. Svou matku nemůžeme zabít. Zralost obvykle znamená uznat, že moje máma byla dost dobrá matka – nikoli dokonalá. Většina lidí, kteří byli formováni po 2. vatikánském koncilu, nikdy tuto zkušenost neučinila. Až na řídké výjimky nikdo z nich nenabyl výrazného smyslu pro katolickou identitu. A tak nějaký silný pocit loajality ke katolicismu u nich není. Stejně tak ani nemají velkou potřebu církev bránit. Nevím, co z toho je horší. Je horší mít matku a rebelovat proti ní, anebo nemít vůbec žádnou matku?

Příslušníci mé generace věnují všechen svůj čas reformování struktur a modelů autority. Mladá generace má ovšem zcela odlišný okruh problémů: žádná křesťanská nebo katolická identita, chabý smysl pro vytváření zdravých hranic mezi věcmi a už téměř žádný smysl pro posvátno.

*(meditace pro 6. neděli v mezidobí)*

Ladislav Kubíček

## Dvě události z doby totality s jedním závěrem

Známa pražská malířka s duchovním zaměřením se cítila povolána výlučně k umělecké dráze. Jenže totalitní ovzduší a marxistický světový názor tomu nepřály a navíc prakticky smýšlející otec - lékař - rozhodl jinak: „Malování se můžeš věnovat jako svému koníčku, ale to tě neuživí. Přihlásíš se na medicínu!“ Poslušná dcera poslechla a začala studovat medicínu, která jí však neseseděla a podle toho vypadaly i zkoušky.

Já jsem se po maturitě rozhodoval mezi teologií a medicínou. Oba obory mě přitahovaly, ale rodiče mě nábožensky nevychovali a asi by nepřežili, kdybych se chtěl rozhodnout pro kněžskou dráhu. Tudíž rozšířená rodinná rada rozhodla, že se přihlásím na medicínu. A já s tím souhlasil.

Jenže přišel osmačtyřicátý rok a s ním kádrování a prověrky. Během studia jsem se věnoval také jiné činnosti - speciálně v Moravanu činnosti náboženské, kdy jsme využívali svobody různými akcemi osvětovými, kulturními i politickými. Krátce a dobře: při prověrce mně bylo jasně řečeno „kolegy“ mediky, že dál studovat nemohu. Byl jsem tedy vyhozen, „vyakčněn“, jak se říkalo - a co teď? V nemocnicích však bylo málo lékařů, tak mě v jedné načisto rádi přijali jako neplaceného poskoka. Navíc tam byly ještě řádové sestry a kaple, takže jsem denně v kapli ministroval - tím byl i můj kádrový profil jednoznačný. Také jsem se dál mohl věnovat apoštolské práci v rajónu.

Jelikož i ona pražská malířka Bedřiška Znojemská byla ze studia vyhozena, děkovali jsme oba straně a vládě, že nám svým rozhodnutím pomohla ke správnému životnímu zaměření. Že by i takové zásadní rozhodnutí činitelů Bohu a církvi nepřátelských bylo projevem vůle Boží?!

Tím však celá záležitost nekončí. Po roce mého působení jako medika v nemocnici jsem dostal z ministerstva zdravotnictví dopis s jedinou větou: „Jelikož jste měl výborný prospěch, pokračujte ve studiu.“ Pokračoval jsem tedy ve studiu a promoval jsem v termínu, jako kdybych vůbec studium nepřerušil. Nepřestávám ještě dnes vděčit Duchu svatému, že jsem neposlechl „rozumné“ rady kolegů a přihlášku jsem nepodepsal, a zachoval si tak čisté svědomí a čistý štít.

Také kolegyně malířka se pak mohla věnovat plně umění a po sametové revoluci jí byl přiznán i titul MUDr. Je to tak těžké poznat vůli Boží?

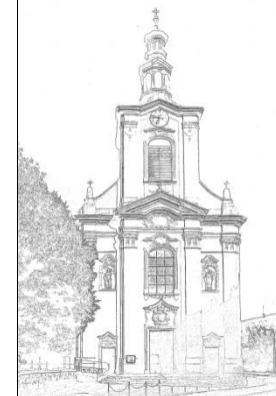
Rok 1948 byl opravdu rokem významným pro celou naši společnost, pro mnohé jednotlivce byl zkouškou kvality i charakteru.

*(z knihy L. Kubíček: Vůle Boží – zbožná fráze?)*

# VÁCLAV

Č. 7 (2020)

16. 2. 2020



## Týdeník

římskokatolické farnosti  
sv. Václava v Lovosicích  
Zahradní 32/2  
410 02 Lovosice  
web: farnostlovosice.cz

## 6. neděle v mezidobí

### BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE  
Kostel sv. Václava

Ne – v 9.30

Út – 17.30

St, Čt – 8:00

Pá – v 16.30

Modlitební skupina

Út 16.30

Okolní kostely vždy 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
2. ne v měsíci Medvědice
3. ne v měsíci Sulejovice
4. ne v měsíci Velemín
5. ne v měsíci -----

Mše DD Milešov

Pá – 9:30

Náboženství pro školní děti

úterý 14:30 – 15:30 a 15:30 – 16:30

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši sv.

- **Letní tábor** pro kluky a děvčata 6-11 let pořádá 4. 7. - 11. 7. 2020 Salesiánské středisko Teplice. Přihlášky možno získat i na faře v Lovosicích.
- Setkání Chlapů ze Severu bude na faře v Lovosicích tento čtvrtek 20. února od 19:00. Téma je: Mt 5,38-48. Zvu místní muže k účasti.
- Tradiční **večer chvál v DDKT** Litoměřice bude opět v Úterý 18. února 20:00–21:30.

## Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci

### Vyprávění Poutníka o blahodárném působení Ježíšovy modlitby – třetí / čtvrtý příběh

Hle, jaké nečekané situace nás potkávají na životní pouti! Avšak Bůh a Jeho svatá Prozřetelnost stále řídí naše skutky i záměry, jak je i psáno: „Vždyť i to, že chcete, i to, že pak jednáte, působí přece ve vás Bůh, abyste se mu mohli líbit“ (Flp 2,13).

Když to můj duchovní otec vyslechl, řekl: Ze srdce se raduji, milovaný bratře, že mi Pán nečekaně dopřál ještě na krátký čas tě vidět. Když máš tedy nyní volno, s láskou tě pozdržím déle a ty mi povyprávíš více o svých poučných setkáních, která se ti přihodila na tvém dlouhém putování. S potěšením a velmi pozorně jsem vyslechl všechny tvé předchozí příběhy.

S radostí tak učiním, odpověděl jsem a začal jsem vyprávět.

Všeho bylo dost, dobrého i špatného. Nemohu o všem vyprávět, bylo by to na dlouho. A mnohé mi už vypadlo z paměti. Snažil jsem se zapamatovat si zejména jen to, co vedlo a povzbuzovalo moji lenivou mysl k modlitbě. Na všechno ostatní jsem vzpomínal zřídka, či - lépe řečeno - snažil jsem se na to zapomenout, podle návodu svatého apoštola Pavla, který řekl: „Nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou“ (Flp 3,13-14). Ano i můj starec, blahé paměti, říkával, že protivenství proti modlitbě srdce přicházejí ze dvou stran, z levé a z pravé. Totiž když se nepříteli nepodaří odvrátit od modlitby neužitečnými myšlenkami a hříšnými úmysly, vyvolává v paměti poučné vzpomínky nebo vnuká krásné myšlenky, jen aby odvedl od modlitby, kterou nemůže strpět. To se jmenuje kradení zprava. Při něm duše pohrdne rozhovorem s Bohem a obrací se k příjemnému rozhovoru samé se sebou nebo s tvory. A proto mě učil, abych během modlitby nepřijímal ani nejkrásnější duchovní myšlenky. A kdybych na konci dne viděl, že jsem čas strávil více v poučném přemýšlení a rozhovoru než v opravdové vnitřní

modlitbě srdce, musel bych to považovat za nestřídmost, nebo duchovní ziskuchtivost. Zvláště pro začátečníky je nutné, aby čas věnovaný modlitbě výrazně převyšoval dobu strávenou konáním jiných zbožných skutků.

...

Mám mnoho duchovních knih, odpověděl hospodář. Zde je menologium, spisy Iana Zlatoústého, Basila Velikého, mnoho teologických a filosofických knih, ale i mnoho kázání současných významných kazatelů. Moje knihovna má hodnotu pět tisíc rublů.

„Nemáte nějakého autora o modlitbě?“ zeptal jsem se. Velmi rád čtu o modlitbě. Zde je docela nová knížka o modlitbě, spis jednoho petrohradského duchovního. Hospodář vzal výklad modlitby Páně Otče náš. S potěšením jsme ji otevřeli. O chvíli později přišla za námi i hospodyně, přinesla čaj, děti přitáhly stříbrný košík plný nějakého pečiva, jakoby pirožků, jaké jsem v životě nejedl. Hospodář vzal ode mě knížku, podal ji hospodyni a řekl: Nyní necháme číst ji. Čte velmi krásně. A my se občerstvíme.

Hospodyně začala číst a my jsme poslouchali. Poslouchal jsem čtení, vnímal jsem i modlitbu probouzející se v mém srdci, jak čtení dále pokračovalo, tak se modlitba více rozvíjela a oblažovala mě. Najednou jsem uviděl, že se mi někdo mihl před očima, jakoby ve vzduchu, Jakoby můj zesnulý starec. Zachvěl jsem se. Abych to však zakryl, řekl jsem: Promiňte, trošku jsem zdřímnul. A tu jsem cítil, jako by duch starce pronikl moji duši, nebo ji osvítil. Pociťl jsem jakési světlo rozumu a množství myšlenek o modlitbě. Jakmile jsem se pokřižoval a chtěl jsem ty myšlenky odehnat, hospodyně knihu dočetla. Hospodář se mě zeptal, jestli se mi to pojednání líbilo. Pustili jsme se do debaty.

Velmi se mi líbilo, odpověděl jsem. Vždyť modlitba Páně Otče náš je nejdrahocennější, převyšuje všechny psané modlitby, které my, křesťané, máme, neboť ji nás naučil sám Pán Ježíš Kristus. A její výklad, který jsme četli, je velmi dobrý. Jen je z velké části zaměřený na křesťanskou praxi. Měl jsem příležitost číst u svatých Otců i její spekulativní a mystické vysvětlení. U kterých Otců jsi to četl?

Tak například u Maxima Vyznavače, také v Dobrotoljubiji u Petra Damašského.

Prosím, vzpomeneš-li si na něco, řekni nám to!

Dobře. Začátek modlitby, „Otče náš, jenž jsi na nebesích“, je v knize, kterou jsme četli, vyložen tak, že tato slova máme chápat jako pobídku k bratrské lásce k bližním, neboť všichni jsme děti jednoho Otce. To je jistě správné, ale u svatých Otců je to objasněno ještě více a duchovněji. Oni praví, že při vyslovení těch slov je třeba pozvednout mysl k nebi, k nebeskému Otci, a připomenout si naši povinnost stále být v Boží přítomnosti. Slova „posvěť se jméno tvé“ knížka vysvětluje péčí o to, aby Boží jméno nebylo pronášeno bez pokory, nebo při křivé přísaze, prostě, aby svaté jméno Boží nebylo bráno nadarmo. Ale mystičtí vykladaelé zde vidí přímou prosbu o vnitřní modlitbu srdce, to jest, aby se nejsvětější jméno Boží vtisklo do srdce a spontánní modlitbou posvěcovalo a osvěcovalo všechny city a duševní síly. Slova „přijď království tvé“ mystičtí vykladači objasňují takto: Ať do našich srdcí přijde vnitřní klid, spokojenost a duchovní radost. V knížce se vysvětluje, že pod slovy „chléb náš vezdejší dej nám dnes“ je třeba rozumět prosbu o potřeby pro tělesný život, ne zbytečné, ale pouze nutné a dostatečné pro pomoc bližním. Avšak Maxim Vyznavač vezdejším chlebem rozumí potravu duše, nebeský chléb, to znamená Slovo Boží a sjednocení duše s Bohem, myšlení na Boha a stálou vnitřní modlitbu srdce.

Ach, to je velká věc. A pro ty, kdo žijí ve světě je skoro nemožné, aby dosáhli vnitřní modlitby, zvolal hospodář. Kdyby nám Pán pomáhal, abychom aspoň vnější modlitbu konali bez lenosti.

Tak neuvažujte, báťuško. Kdyby to bylo nemožné a nepřekonatelně těžké, nepřikazoval by to Bůh všem. Jeho síla se uskutečňuje i v naší slabosti. Navíc zkušení svatí Otcové nabízejí metody, které usnadňují cestu k dosažení modlitby srdce. Samozřejmě pro poustevníky ukazují prostředky zvláštní a vyšší, ale i světským lidem předepisují vhodné prostředky vedoucí k dosažení vnitřní modlitby.

Ve jménu Boha v Trojici oslavovaného, Otce i Syna i Ducha svatého.